

царство; но Римлянитѣ не станахъ съвършенно господари, освенъ подъ Императора Домисіа. Римлянитѣ колкото и да владѣхъ Енглеско, но жителитѣ живѣхъ споредъ тѣхния си обычай и законъ; тѣ имахъ сѣщо много царю, защото островътъ съдържаваше много царства, на които царетѣ прѣпознавахъ Римскѣтъ власть. Шотландцитѣ, които населявахъ Ирландіѣ, като ся събрахъ съ Пиктитѣ, отдѣлихъ ся отъ онази странѣ на острова, който юе на сѣверъ и който ся нарича Шотландіа; тѣ ся пропѣдихъ отъ Римлянитѣ; но смѣщеніята на Римскія царѣ даде имъ сръдство да ся населѣтъ подъ єдинъ принцъ, който ся наричаше Фергусъ. Отъ онуй врѣме захвана ся єдинъ почти непрѣстайный бой между Брититѣ и съєдиненнитѣ Шотландци съ Пиктитѣ. Брититѣ, за да ся сачувать отъ беснилото имъ, заградихъ єдинъ зидъ, който отдѣлаваше тѣхнѣтъ странѣ отъ непріятелскѣтъ имъ странѣ, и на който ся видѣтъ още остатоцитѣ; но Шотландцитѣ ги срушихъ до сушъ. Тѣ прочее ся принудихъ да повыкать на помощь Англо-саксонцитѣ, които дойдохъ отъ островъ Ангелина, когато тогава бѣхъ населени у Фриза, и които испървомъ ги зачувахъ, но на сетнѣ имъ станахъ господари. Нѣкои обаче отъ останалитѣ Бриты ся скрыхъ въ планинѣтъ на Галскѣтъ странѣ дѣто придобихъ невидимъ славъ; а други ся оттеглихъ въ малкѣ Британіѣ. Саксонцитѣ, които пропѣдихъ Брититѣ отъ Енглеско, ся пропѣдихъ сѣщо отъ Данцитѣ, които станахъ спокойни притяжатели подъ царѣ Кани; но по-сетнѣ Англичанитѣ възвысихъ на царскый прѣстолъ Едуарда, който бѣше по кръвь отъ тѣхнитѣ царю. Подиръ смъртьтъ на послѣдния царѣ Вилхелмъ, херцогътъ на Нормандіѣ, който искаше